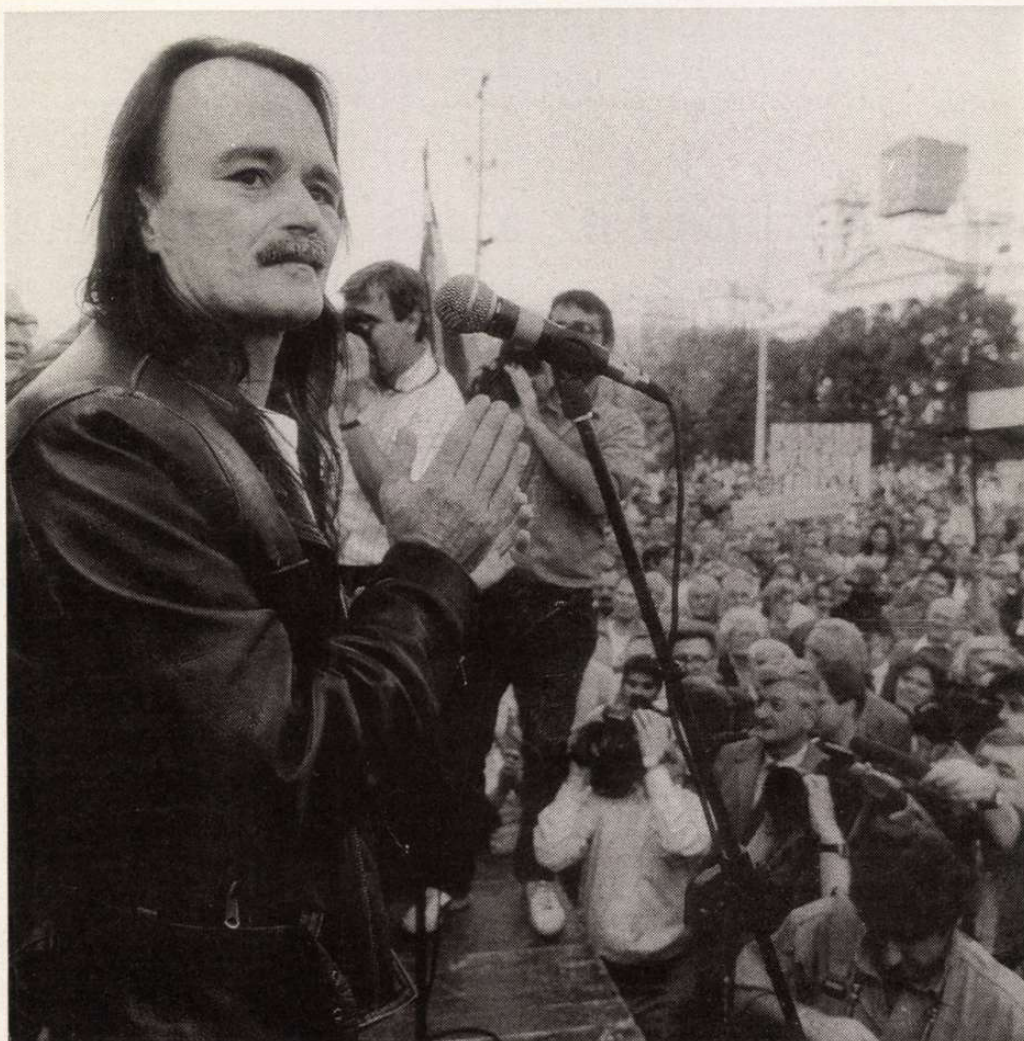
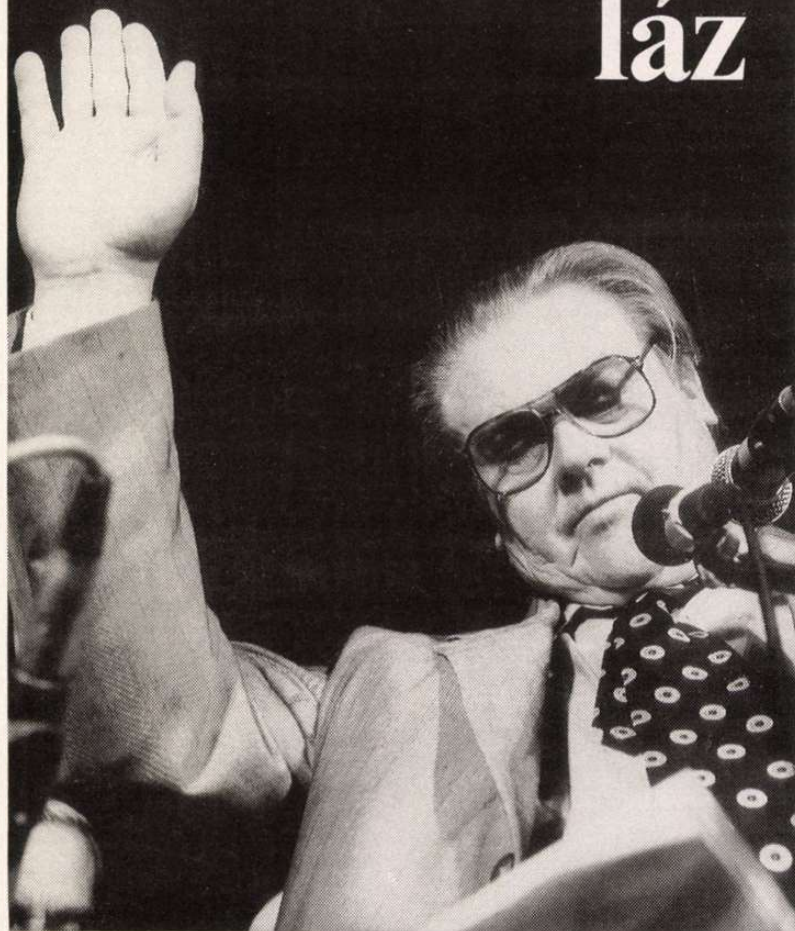

Szombat esti láz

Nem tudok mit csinálni. Nem megy. Ahogy itt ballagok, szépen lassan a tömeggel, hallgatva a „kórust”, figyelve a rezdüléseket, mindig Eörsi jut eszembe. Már amit a múltkor írt ezekről a médiázó tüntetésekről.

(„Úgy tesznek, mint ha az öklüket ráznák, pedig segget nyalnak.”) Ez mindig bevillan, ami azért jó, mert most vidámnak kellene maradni. Úgy vigyorogva végignézni, végighallgatni ezt az egészet.

Sajátos paradoxon ez a nap. Elöl a politikusok, parlamentiek is vagy egy tucat. Mennek fegyelmezetten, egymásba karolva vezetik a népet. Mint a régi május elsején. A második sor már a nép. Vezetőváltást, keresztény műsorokat meg magyar médiumokat követelve, meg olyanokat harsogva, hogy: „Nyilvánosságot Petrasovitsnak!”, „Tom Lantos patkány!”, „Furmanok takarodjatok a hazánkból!” Szép ez a nap. Szombat van. Félsz nélkül jött, aki jött. Hiányérzet sincs. A Dallas tegnap volt.

Most minden jól megy. Olajozottan. Elöl a hangszórós kocsi, benne a nyugdíjas színész. Fehéredő ujjakkal szorítja a mikrofont, olvassa a nyilatkozatot. Sokadjára is elkezdi újra. Ő most fellép. Kimunkált ritmus, gondos hanghordozás. „Ellenzéki diktatúráról” szól. Érződik: komolyan gondolja.